

פחד דוד

פרשת
ראה
כ"ז אב
תשע"ז

883

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:44 | 6:59 | 6:51 | 7:01

מוצאי שבת 7:57 | 7:59 | 8:00 | 7:58

רבינו תם 8:36 | 8:33 | 8:36 | 8:35

המולד: בליל שני בשעה 10 ו-14 חלקים ראש חודש אלול: בימים שלישי-רביעי

הילולא
דצדיקיא

- כז - רבי יהודה משה פתייה
- כח - רבי אברהם חיים עדס
- כט - רבי שמואל סלנטר
- ל - רבי חמאני עלוש
- א - רבי דוד הנגיד
- ג - רבי יוסף שרים
- ג - רבי אברהם יצחק הכהן קוק
- ג - רבי אליהו מאנסאני תלמיד האור החיים הקדוש

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

ראיית הברכה בחוש

פעמים רבות מאחורי הברכה עומדת קללה ואילו מאחורי הקללה עומדת ברכה. בדרך כלל עשירות היא בבחינת ברכה, אך ישנם מצבים שהעושר שמור לבעליו לרעתו, ובמקום ליהנות מברכת הכסף, האדם רק ניזוק ממנו. לעומת כן לעיתים מתרגשת על האדם צרה גדולה ונראה לו שעולמו חרב עליו, אך דווקא מתוך הקושי והצרה זוכה הוא לראות רווחה וישועה גדולה. משה אמר לישראל שאם יקפידו לילך בדרך התורה, יזכו להינצל מן הקללה העומדת מאחורי הברכה, וכמו כן יזכו להתברך אף מן הברכה העומדת מאחורי הקללה, ויתברר להם שלא היתה זו קללה אלא דרך של הסתר פנים להביא להם את ברכתם.

עוד נראה לומר בדרך צחות שהמילה 'ראה' עולה בגימטריא עם הכולל כמילה 'רז' שהוא סוד, וכמילה 'רז' שמניחים אותו ככתר, ו'רז' הוא גם מלשון זרות. והביאור בזה, שכאשר אדם יגע בתורה הקדושה, הוא זוכה לראות ולגלות את רויה וסודותיה ואף לקשור לה כתרים, בבחינת האמור (שמות טו, ב) "זה א-לי ואנוהו" עד אשר היצר הרע נהיה זר עבורו ולא יכול להכשילו בדבר עבירה.

הקדוש רבי יעקב אבוחצירא זע"א ('פתוחי חותם' שס"ד, פרשת ראה ד"ה ואפשר) מקשר בין שתי הפרשיות עקב וראה, ואומר שאדם הרוצה להיות דבק בתורה, יראה תמיד את סופו שיצטרך לתת דין וחשבון, וזה רמוז במילים ראה-עקב, שיראה את סופו. ונראה להוסיף שבשעה שאדם משים עצמו כעקב ונוהג בענוה, סופו לראות את אור התורה. כמו כן מתוך שאדם ינהג בענוה, הוא יראה אף במצוות הקלות שדרך בני אדם לדוש בעקביהם, מצוות גדולות וחשובות, ומתוך שיחוש לקיימן בהקפדה יתירה, הוא יזכה לאור גדול.

אמרו חז"ל בפרקי אבות (ג, א) "הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה" וגו'. ופירושו, שעל ידי הסתכלות והתבוננות מנין בא האדם ולאן הוא עתיד לילך וכו', בודאי יזרה הוא וישמר מפני העבירה.

מטעם זה כתוב (שמות כ, טו) "וכל העם רואים את הקולות", ללמדך שהקב"ה ביקש מבניו להביט למרחוק ולראות מה גדולה תהיה הטובה והברכה הצפויה להם אם ילכו המה בדרך הישר והטוב. פירותיה של הברכה וכמוה אף הקללה רחמנא ליצלן ניתנים הם לחיזוי וראייה, כפי שנאמר על שומרי השמיטה (ויקרא כה, כא) "וציויתי את ברכתי". ואכן רבים הם סיפורי הנס והפלא על גודל הברכה שהיתה מנת חלקם של שומרי השמיטה, ברכה אשר ניתנת לראייה בחוש, כאשר מטע גידולים שלא נעשה בו כל מלאכה בשנת השמיטה, הצמיח יכול רב ומשובח מעל ומעבר לכל היגיון, נוכח העובדה שהחלקאי שבת ממלאכתו ולא עשה שום פעולה בכדי להשביח את גידוליו, אך הקב"ה בראותו את מסירות נפשו למען שמירת השמיטה העניק לו מברכתו והראה לו בחוש ברכה ביבולו מעל ומעבר לכל הציפיות.

"ראה אנכי נתון לפניכם היום ברכה וקללה" (דברים יא, כו) משה רבנו אומר לעם ישראל שעליהם לראות כיצד הוא נתון לפניהם את הברכה והקללה. ויש להתבונן כיצד יכלו ישראל לראות בעיניהם את הברכה ואת הקללה, הלא הן עדיין לא התגשמו אלא היו רק בגדר אמירה בלבד, ומה טעם אמר להם משה "ראה אנכי נתון לפניכם", וכי ראו הם בעיניהם את מהות הברכה ומהות הקללה.

ונראה לבאר, כי הרי האדם מעצם בריאתו מוגבל הוא בראייתו הפיזית, וכך גם בשאר החושים כחוש השמיעה, חוש הריח, וחוש הטעם. ובעוד שהחושים הגשמיים הם מוגבלים, הרי שהחושים הרוחניים הם ללא גבולות כלל, לפיכך הצדיקים רואים למרחוק ואף יודעים המה דברים שלא נשמעו לאוזניהם באופן ישיר, כיון שיש להם שמיעת הלב. ויש בכך ללמדנו שהצדיקים מכוח התורה המצויה בהם, מתעלים מעל החושים הגשמיים המוגבלים, ומתלבשים בחושים רוחניים שאין להם גבול ומידה.

המילה 'ראה' היא מלשון אורה, ואין אורה אלא תורה (עי' מגילה טז, ב) אדם המתמלא באור התורה, יזכה לראייה אין סופית מעל ומעבר לראייה פיזית מוגבלת. כמו כן כאשר אדם מאיר את עיניו באור התורה, זוכה הוא לראות שפע של ברכה והצלחה. נמצא אם כן שראיית הברכה נעשית באמצעות לימוד התורה אשר היא המשפיעה ברכה על האדם.

הרמח"ל (מסילת ישרים ב ד"ה הנה) אומר שישנם שני סוגי עיוורים, עיוור אשר הוא באמת מוגבל בראייתו הפיזית, ועם כל רצונו הטוב לעולם לא יוכל לראות, ויש עיוור אשר מצד הטבע יכול לראות אך הוא בוחר לעוור את עיניו לדעת, ומתכחש לאור האמת. והוא שאמר משה לישראל - 'ראה', היינו פיקחו את עיניכם וראו את דרך האמת על מנת שתזכו לרשת טובה וברכה, וחלילה לא תהא הקללה מנת חלקכם. אם האדם מעוור את עיניו מלהכיר באמת, זוהי כבר הקללה בעצמה, מלבד הקללות הנוספות שתבואנה עליו מכוח גזירות התורה.

פעם הגיעה לפני אשה ובידיה שתי תינוקות תאומות. ואמרה לי שכאשר היתה בהריון המליצו לה הרופאים לבצע הפלה, כיון שהם לא שמעו את הדופק של אחד העוברים אשר כפי הנראה מת, ומכיון שהעובר המת עלול להזיק לעובר החי, עליה לעשות הפלה. ואמרה לי שכאשר באה לפני בזמן הריונה, הוריתי לה נחרצות לבל תעשה הפלה כיון שאין היא יודעת בבירור שאחד העוברים מת, ומאחר וחיי של עובר אחד מוטלים בספק ואילו העובר השני חי בוודאות, הרי שמעשה כזה הינו רצח גמור, וכיצד תוכל לשפוך דם נקיים. וברוך ה' זכתה היא בניגוד לתחזיות הרופאים ללדת תאומות בריאות ושלימות. ושאלה אותי האשה כיצד ידעתי להורות לה שלא לבצע הפלה למרות אזהרת הרופאים. השבתי לה שלרופאים יש ראיית בשר ודם, ולעומת כן מי שיגע בתורה, הקב"ה מעניק לו סיעתא דשמיא לראות למרחוק אף את הדברים הסתרים. ואני בטחתי וסמכתי על זכות אבותיי הקדושים זע"א.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

חסד מזמין רחמי שמים

"ונתן לך רחמים ורחמך והרבך" (דברים יג, יח)

שלשה סימנים יש באומה הישראלית. רחמים ביישנים וגומלי חסדים. רחמים דכתיב: "ונתן לך רחמים ורחמך" (יבמות עט, א).

ועוד דרשו חז"ל (שבת קנב, ב) על הפסוק ש"כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים".

ביאר הגאון רבי אברהם יעקב פאם זצ"ל בספרו 'עטרה למלך' שלמדנו מכאן גודל חסדו של הקב"ה

שכאשר מגיע לאדם עונש כדון, ח"ו, מה עושה הקב"ה ברוב חסדיו? הוא מזמן לאדם שיעשה איזושהי פעולה של רחמים עם הבריות, ובזה יזכה לרחמי שמים.

סיפר יהודי עשיר על עובדה שאירעה עמו:

"הייתי עולה חדש מבגדד. בודד ללא מכרים וחברה. חיפשתי לי מקום למחיה, באתי לירושלים, ונכנסתי לבית הכנסת 'אהל רחל' שם פגשתי בצדיק מופלא, רבי סלמאן מוצפי שמו. הוא טען שמכיר אותי מחו"ל והתעניין במצבי. סיפרתי לו כי אני מחפש מקור פרנסה באזור תל אביב שם הוקצתה לי דירה קטנה.

והוא הבטיח שיתענין לטובתי.

לאחר שהתברר לרבי סלמאן זצ"ל שאין לי כל מכרים בירושלים. הלך בעצמו לחפש לי מקום לינה עד אשר יסודרו העניינים שמטבעם נמשכו כמה ימים. הוא מצא לי, לבתניים, מקום בבית מלון ואמר לי: בענין האוכל אני לא מייעץ לך לאכול מאשר מגישים במלון כי שמא אי אפשר לסמוך על כשרות המאכלים, ומלבד זאת מנין לך תקציב עבור הוצאות לארוחות יקרות במלון?"

על כן היה מביא לי רבי סלמאן בעצמו מדי יום ארוחה דשנה והוא מעודדני. בנתיים הפעיל השפעתו אצל ידידי ומצא לי מקום פרנסה באזור מגורי. לאחר שהות של שבועיים בירושלים, שבת בשמחה לביתי".

לימים נתברר, כי אותם ארוחות דשנות שהיה מביא רבי סלמאן לאיש ההוא, מדי יום ביומו במשך שבועיים, לא היו אלא הארוחות שלו עצמו! הוא ויתר על ארוחותיו למען זולתו, ונותר ללא אוכל! לרבנית לא סיפר את הדבר, כדי שלא ייודע

לאיש, מעשה החסד שהוא עושה.

האמונה צמצמה פערים

זוג תאומות שהתגוררו בליאון שבצרפת גדלו והגיעו לפרקן. כיון שכך הן באו לפניי וביקשו להתברך שתזכינה למצוא את זיווג הנכון במהרה. לאחר מספר פעמים שהיו אצלי, זכו השתיים ונישאו בסימן טוב ובמזל טוב למשפחות החשובות סבן ודרעי, והשמחה בנישואי השתיים הייתה כפולה ומכופלת.

אולם שמחה זו לא ארכה שנים רבות, שכן האחת זכתה מיד להיפקד וללדת ילדים, ואילו אחותה התאומה ציפתה בכליון עיניים להיפקד בפרי בטן, אך במשך תקופה ארוכה וממושכת לא זכתה לכך. כך חלפו להן השנים כשתאומה אחת מטופלת בשני ילדים קטנים וכבר הרתה בפעם השלישית, ואילו אחותה - לא זכתה להיפקד אפילו פעם אחת בזרע של קיימא, ודבר זה גנם באושרה של תאומתה עם ילדיה.

בצר להן הגיעו אליי שתי האחיות לשיבה בליאון, ולאחר שסיימתי למסור את השיעור השבועי בשיבה, ביקשו להיכנס לחדרי.

האחות שזכתה לילדים, פרצה מיד בבכי ואמרה: "כבוד הרב, כבר חמש שנים שאני נשואה, זכיתי ללדת שני בנים והנה הריתי שוב, אולם שמחתי אינה שלימה, כיון שלאחותי אין ילדים כלל. דבר זה מצער אותי מאד ומפריע לי לשמוח עם ילדיי".

מיד כשסיימה את דבריה פצתה תאומתה את פיה ואמרה: "כבוד הרב, אינני מקנאה ח"ו באחותי ובילדיה, ואני מאחלת לה כל טוב שבעולם ומשפחה גדולה וברוכת ילדים, אבל אני נתונה בצער גדול כיון שכל הזמן בעלי מביט בי שאני עקרה, ואני חשה שהוא אינו שמח בי כלל".

לשמע הדברים התעצבתי מאד. במיוחד נגע

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ענייה סערה לא נחמה" (ישעיה נד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

נצור לשונך

בתנאים דלהלן

השומע רכילות על חברו, ויש לו 'דברים הניכרים' המוכיחים שהדבר אמת, מותר להאמין בתנאים דלהלן: א. שאין מקום לדון את אותו אדם לכף זכות. ב. שזהו דבר הניכר ממש, ולא רק קצת. ג. שאת הדברים הניכרים יראה בעצמו. ד. שתהיה לו תועלת מכך להבא. ה. מותר רק להאמין בלבד, אך לא לספר לאחרים, וכן לא להפסידו ממון או להכותו.

תולה ארץ על בלימה

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעשר שני הנאכל בירושלים

"ואכלת לפני ה' א-להיך במקום אשר

יבחר לשכן שמו שם" (דברים יד, כג)

התורה ציוותה על כל אדם להעלות את פירות המעשר שני שלו לירושלים, ואם אין ביכולתו, אז צריך לפדותו ואת הכסף להעלות לירושלים, ושם בירושלים יקנה דברי מאכל ויאכל בקדושה. וקשה, מדוע ציוותה התורה לאכול את המעשר שני דווקא בירושלים, הרי יכול כל אחד לאכול אותו בעירו ויתכוון לשם שמים.

ונראה לבאר, ירושלים היא מרכז התורה, שם ישבו הסנהדרין ושם היה מרכז ההוראה. וכבר דרשו חז"ל (עי' מכות י, א) "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים" (תהלים קכב, ב) עומדות במלחמתה של תורה.

מלחמתה של תורה נמצאת דווקא בירושלים, ועניין המלחמה הוא ה'ריתחא דאורייתא' - קול התורה שיוצא מן הלב, לכן כל אחד היה צריך לעלות לירושלים - לראות כיצד צריך ללמוד תורה, ורק שם לאכול את הפירות בקדושה. ולמרות שהיו עולים שלוש פעמים בשנה לירושלים לרגל, עדיין זה לא היה מספיק, כיון שאז היו טרודים בשמחת החג ובמצוותיו ולא היה להם פנאי לשים לב לקול התורה שהיה בירושלים.

לכן ציוותה התורה שיעלו לירושלים בזמן רוגע ובנחת לאכול את המעשר שני, ותוך כדי כך לראות ולשמוע את קול התורה בירושלים.

ענין נוסף שהיה בהעלאת המעשר שני לירושלים הוא ביטול ה"כוחי ועוצם ידי", שיכירו שהכל מאת ה' יתברך על ידי שרואים את הניסים הגלויים שהיו בירושלים, ובכך זוכרים שהקב"ה הוא המנהיג את העולם כולו ואין עוד מלבדו, וכמובן שהיו באים לידי עוצמה כזו של ביטול כוחי ועוצם ידי רק כאשר היו רואים את הריתחא דאורייתא שנשמעת ברחובות ירושלים.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

ילדי משפחת מ. בכללותם התאפיינו במרץ ובשובבות חיונית, אולם דומה היה כי אברימי הקטן עלה על כולם. בני המשפחה רגילים היו להתרחשויות מפתיעות כאלו ואחרות שסיפק להם מפעם לפעם, אך מה שעולל באותו בוקר היה מעל ומעבר לכל דמיון.

זמן מה קודם לכן נערך בסמינר שבו לומדת בתם הגדולה של משפחת מ. מבצע חיזוק בנושא הברכות, שבמסגרתו התבקשו הבנות לקבל על עצמן להתחזק בפרט הטעון חיזוק בנושא הברכות והלכותיהן.

הבנות קיבלו את הבשורה בהתלהבות ובשמחה. כל אחת מהן קיבלה על עצמה קבלה בפרט מסוים שראתה צורך להתחזק בו, כאשר הגדילו לעשות כמה בנות וביניהן הבת המדוברת, אשר קיבלו על עצמן קבלה מיוחדת: לא לברך ברכה אלא רק כאשר יש מי שיענה אמן אחריה.

במשך רוב שעות היום עלה הדבר בידה בקלות יחסית, אולם בבוקר עמד בפניה אתגר; כיוון שהסמינר שבו למדה שכן במרכז ירושלים, היה עליה לצאת מוקדם מן הבית, בשעה שבני הבית עדיין נמו את שנתם.

אברימי הקטן רגיל היה להשכים קום בכל בוקר, וכאשר שמע מאחותו את בקשתה התמלא לבו בגאווה, והוא הסכים בשמחה להצעתה לענות אמן לברכותיה.

הדבר הפך לנוהל קבע. בכל בוקר היה אברימי ממתין במטבח בסבלנות לאחותו עד שתכין לעצמה כוס שתייה חמה, מקשיב בכובד ראש לברכה, עונה אמן בשמחה וממשיך למשחקיו.

באותו בוקר השכים אברימי לקום בשעה מוקדמת מהרגלו. בני הבית עדיין נמו את שנתם, ואיש מהם לא שם לב לילד הקטן שחמק ויצא אל הגג דרך חלון חדרו ששכן בקומה השנייה של ביתם.

דקות ספורות לאחר מכן התעוררה הבת הבכורה משנתה ומיד התארגנה בזריזות לקראת יציאתה לסמינר. משנכנסה למטבח הופתעה במקצת שלא למצוא שם את אחיה. היא הכינה לעצמה שתייה, וטרם בירכה עליה פנתה לחפש את אברימי.

היא קיוותה לראותו יושב בפנית הסלון, עסוק במשחקיו, אולם למרבה הפלא הוא לא נראה שם. "אולי הוא ישן עדיין", הרהרה האחות לעצמה, אולם גם במיטתו הוא לא נמצא.

כאשר גם בסיבוב הקצר שערכה בין חדרי הבית לא נמצאה האבדה, החלה הדאגה לכרסם בלבה. היא מיהרה לרדת לחצר הבניין, שם שהה לעתים קרובות, אך גם שם לא נמצא הילד.

עכשיו כבר החלה לדאוג באמת. מי יודע היכן הוא הקטן?

ולפתע היא נזכרה: הגג! היא כבר שמה לב לא פעם ששטחו הריק של הגג הסמוך לקומה השנייה של דירתם מוצא חן ועניין בעיני אחיה הקטן. כבר אתמול בערב הספיקה אמה למשוך אותו מחלון חדרו אחר שהספיק לחמוק דרך שם באין רואים...

מחשבות אימים החלו מתרוצצות במוחה כשמייהרה לצאת מבעד לחלון אל הגג. היא הביטה סביבה, וכשלא הבחינה באחיה החלה לקרוא בקול מבהל: "אברימי, איפה אתה?" ולפתע שמעה קול עמום מפנית הגג: "אני כאן!"

כל עוד נפשה בה, רצה בבעתה לעבר הקול והבחינה לחדתה בזוג ידיים מכצבצות מעבר למעקה.

מבט קל הספיק לה כדי להבין את הסכנה שלפניה; אברימי הקטן עמד מעבר למעקה הגג, אווז בו בשארית כוחותיו, כשרגליו נשענות אך בקושי על זיז קטן שבלט מתחתית מעקה המרפסת ועיניו פעורות באימה.

מבלי לדעת מהיכן היא שואבת את הכוחות לכך, היא הושיטה את ידיה אל מעבר למעקה ומשכה בכוח את הקטן אל קרקעית הגג. דקות ארוכות חלפו עד שהצלחה להתאושש מהבהלה שאחזה בה. היא התקשתה לחשוב מה היה קורה אילו הייתה מגיעה שנייה אחת מאוחר יותר. מן הצד עמד אחיה הקטן כשהוא מביט באחותו בעיניים מושפלות. הוא חש כי התנהג שלא כשורה, וליבו התמלא בחרטה. כיוון שהבין כי עליו לפצותה על הבהלה שגרם לה, מיהר וירד אל הבית.

עד מהרה הוא שב כשכוס שתייה חמה בידו. "קחי. תברכי ואני אענה אמן", אמר.

"ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו". הברכה קיבלה עתה משמעות מיוחדת, ואברימי הקטן ענה אחריה 'אמן' בדביקות.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' יחיא הכהן ז"ל מקזבלנקה היה ידוע בתור יהודי מכובד ביותר. לכל דבר שבקדושה היה ראש וראשון, וכל ימיו היה רחים ומוקיר רבנו. פעם, כשביקש הצדיק הקדוש רבי פנחס הכהן זיע"א, שהיה נין ונכד להצדיק רבי דוד בן ברוך זיע"א, לנסוע להשתטח על קברו של הצדיק רבי כליפא ן' מלכה זיע"א, התנדב ר' יחיא הכהן ז"ל להסיעו ברכבו הפרטי. וכך הם נסעו ממארקש בדרכם לאגאדיר.

באותם ימים בהם עדין לא היו מכוניות כה רבות, הכבישים היו מיועדים בעיקר לעגלות. כך קרה, שבאחד מעיקולי הדרך התהפכו השניים במכונית שלוש פעמים. הגלגלים הללו הסיטו את המכונית מהכביש, ואז הבחינו השניים לחרדתם, כי עוד גלגול נוסף עלול להפיל אותם לתוך התהום.

בראותו זאת, צעק מיד הצדיק רבי פנחס הכהן "זכות הצדיק רבי חיים פינטו תעמוד לנו ולא נמות בתהום הזאת". באותו רגע חשו השניים, כאילו כוח עלום מסיט את מכוניתם ומושך אותם לכיוון הנגדי.

לאחר שנרגעו מעט מהנס הגלוי שאירע להם, שאל ר' יחיא את רבי פנחס הכהן, מדוע זה זעק בתפילתו אל רבי חיים פינטו זיע"א, בשעה שהיה יכול להזכיר את סבו המלומד בניסים, רבי דוד בן ברוך זיע"א, הקרוב אליו ממש, וכך היה יכול להינצל בזכות זו?

ענה לו רבי פנחס: יש לדעת, כי בניהם של צדיקים חייבים גם להאמין בכוחם של צדיקים אחרים, שאינם בני משפחתם ממש. שכן, לא תמיד פנוי אותו צדיק לסייע לקרובו.

"כשהיינו בעת צרה - המשיך הצדיק רבי פנחס ואמר - רציתי אכן להזכיר זכות זקני רבי דוד בן ברוך, אבל אז ראיתי כי הוא עסוק באותה שעה בלימוד זכות על אשה שעמדה אז בתפילה. משום כן פניתי מיד אל זכותו של רבי חיים פינטו זיע"א, וזה מיהר לסייע לנו, בכך שעף כמו מלאך ומיהר להטות את המכונית. ולא עוד, מחמת קוצר הזמן לא פנה רבי חיים זיע"א לריבוננו של עולם כדי לבטל את רוע הגזירה, אלא עשה את הכל במהירות לבדו".

מכאן רואים אנו כי, רצון יראיו יעשה. צדיק גוזר והקב"ה מקיים.

ישמחו השמים ותגל הארץ

בסימן טוב ובמזל טוב

שהחיינו וקיימנו
והגיענו
ליום שמחת לבנו.
הוא יום שמחת ליבו של
מורינו ורבינו, מאיר דרכינו,
מדריך נתיבות חיינו.
עטרת ראשנו ראש כל המוסדות,
ראש וראשון לכל דבר שבקדושה
להשיב ולהורות.
ביום בא נכדו מחמדו עטרת בני
תפארת אבות, גזע היחס ענף עץ אבות,
בנועם עול תורה ומצוות.
עץ פרי עושה פרי ממשיך שרשרת
הדורות, נחת רוח לרוכב ערבות.

נכדו חביבו היניק וחכים
הבה"ח חיים ניי"ו
בן רבי רפאל שליט"א

בן מורינו ורבינו
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א.

הנה מה טוב ומה נעים,
זה היום עשה ה' נגילה בכינורות ונבלים.
נשמחה בו בקול תודה ובשיר נעים,
קול מצהלות וקול רננים.
עידן חדותא באהלי צדיקים,
עת בא מועד חדות ה' מעוזים.
בבית מורינו הרב שליט"א בהגיע נכדו היקר יניק
וחכים, ליום בו במצוות חייבים.

נכיר טובה למעלת רבינו שליט"א,
על טובתו אשר עלינו תדיר שלוחה.
בשיעוריו הנפלאים, ובדברי תוכחה מאהבה, למען
יישרו אורחותינו בדרך הנכונה.
וזאת בנוסף למפעלו הכבירים בהחזקת התורה,
ובהתמסרות נפלאה בנתינת עצה ותושיה.

נאחל ונייחל

שבטוב ובנעימים יעסוק בהפצת תורה
עד ביאת הגואל מתוך נחת ובריאות איתנה.
לדלות ולהשקות ולהרוות צמאון תלמידיו
כל השנה בהרבצת התורה לעדרי עדרים,
בדרשותיו ובשיעוריו היקרים.

ויהא רעוא קמיה קודשא בריך הוא, שמשמחה זו
יושפע למורנו שליט"א ולכל משפחתו החשובה שפע
ברכות ושובע שמחות, מתוך חדוה והרחבת הדעת,
ויזכו הוא וביתו לרוות רב נחת מכל יוצאי ירכם
וממשפחתם, ויזכו לתשועת עולמים, בביאת משיח
צדקנו במהרה בימינו אמן.